

[Arnth Jensen.]

Grund af en fra Regeringens Side dikteret og ændret Valutapolitik maa afgive sine Produkter til et meget mindre Antal Kroner, end han selv har maattet ofre for at frembringe dem, samtidig med at han maa bære ikke blot uændrede, men ogsaa forøgede Samfundsbyrder.

I en Robaad har den, der sidder ved den saakaldte Tagaare, den sværeste Plads. Ser man paa vort Folks Historie, vil man hurtigt opdage, at det danske Landbrug saa godt som altid har været placeret ved Tagaaren i den danske Folkebaad, og man ser tillige, at det danske Landbrug egentlig aldrig har beklaget sig over, at det netop skulde have dette det haardeste Job. Det, man har klaget over — og jeg synes med Rette —, er dette, at Styrmanden i Baaden ikke altid har gjort sin Pligt, nemlig den at styre Baaden saadan, at Arbejdet lettes mest muligt gennem Søen, og at paase, at alle i Baaden hjælper til efter yderste Evne.

Naar Venstre i de senere Aar har bebrejdet Regeringen dens Stilling over for Landbruget, saa har hverken vi eller Landbruget beklaget os over, at selve Taget for dette Erhverv var for haardt, men vi har med Rette bebrejdet Regeringen, at den ikke opfyldte sin Styrmandspligt ved af yderste Evne at støtte den krævende Plads og ved at faa andre Erhverv til at tage deres forholdsmæssige Part af Arbejdet for vort fælles Samfund. Tiden har været ond for Landbruget, Søen har været haard, men nu har Stormen for Alvor rejst sig. Ingen Sinde for har der været stærkere Brug for en dygtig Styrmand end netop nu, og en Styrmand, som med sikker Haand ikke blot kan, men ogsaa af yderste Evne vil gøre sit til, at ikke blot Baadens Mandskab alle er paa Plads, men ogsaa at Byrder og Goder fordeles ligeligt og retfærdigt alle imellem.

Efter det, der hidtil har været fremme om Regeringens Planer over for Landbruget, ser jeg med den dybeste Bekymring paa vort Folks Fremtid, og jeg spaar Regeringen, at hvis den haardnakket fastholder sine Standpunkter, vil den hurtigt opdage, at det Borgersind og det Sammenhold, den saa stærkt opfordrer til, ved Regeringens egne Handlinger bliver slaaget i Stumper og Stykker. Det, den da vil faa at se, bliver ikke Sammenhold, det bliver Kamp, og en Kamp, hvor Klasse vil staa mod Klasse, hvor Erhverv vil staa mod Erhverv, og en Kamp, der vil bringe det danske Samfund i en Stilling, der i Øjeblikkets alvorstunge Dage kan rumme den største Fare for os

alle. Glemme maa vi nemlig ikke, at Opretholdelsen af vort Lands Produktion ikke blot er et indre Spørgsmaal, det kan ogsaa meget vel i vort Forhold udadtil blive det alt afgørende.

Jeg advarer derfor paa det indstændigste den højtærede Regering imod at sidde Landbrugets berettigede Krav overhørig; det kan føre til, at Tagaaren knækker, og hvad Følgen af dette vil blive, tror jeg, alle kan fatte. Jeg indrømmer, at Regeringens Ansvar er tungt i disse Dage, men den skal vide, at vælger den at følge en snæver partipolitisk Linie, som fører til Kamp i vort Samfund i Stedet for Sammenhold, er Ansaret Regeringens og kun dens.

Den anden Regel, som det ærede Medlem Hr. Steen opstillede, Kampen mod uretmæssig Udbytning, kan ogsaa fremkalde visse Tanker til Overvejelse. Det Middel, man her synes at anse for det mest virksomme, er Nedsættelse af Kommissioner eller Nævn, som skal overvaage, at al Handelen former sig, som den bør. Maaske er denne Vej baade nyttig og farbar, maaske er den det ikke. Tiden vil vise det.

Men at Vejen vil føre til Minimumspriser, tror jeg ikke paa, tværtimod. Man kan maaske nok slaa ned hist og her, man kan angive visse Maksimalpriser, Toppriser o. s. v.; men skaffe billige Priser kan man ikke ad den Vej, det opnaas efter min Mening kun ved den nødvendige Tilgang af Varer, ved øget Produktion og ved et rimeligt Omkostningsniveau for Varernes Frembringelse.

Nu vil man maaske svare mig, at saadanne Betingelser ikke er til Stede i Dag, for Verden er ude i unormale Forhold. At benægte det, vilde være absurd, men jeg vil dog minde om, at unormale Forhold kun har været til Stede i ca. halvanden Maaned; og at Forholdene i vort Land er gjort mere unormale end nødvendigt, fordi Regeringen ikke i Tide har taget de Forholdsregler, der burde tages, tror jeg er klart for alle, der vil se.

Men sket er sket, og det nytter ikke at græde over spildt Mælk. Det, jeg imidlertid gerne indtrængende vil advare imod, er, at man ikke stadig af, om jeg saa maa sige, partipolitiske Grunde forværrer Forholdene, og at man endelig ikke hyller sig for stærkt ind i Forordninger og Statsforanstaltninger, at man ikke stirrer sig saa blind paa dem, at det vil knibe for stærkt med at faa dem afløst, naar Skydækket atter løftes. En Ting kan man i hvert Fald forlange: at naar det offentlige gaar til Kontrol af den frie Prisdannelse, maa det offent-